

DIFERENT I INNOVADOR

JAUME BUSQUÉ I BARCELÓ

Cor de la Catedral de Berlín

Lautten Compagny. Kai-Uwe Jirka, orgue i direcció musical. Obres de Bach, Rosenmüller i Knut Nystedt.
Festival de Música de Torroella de Montgrí. Església de Sant Genís. 26 de juliol.

Novament l'església de Sant Genís va ser el marc d'un concert del Festival de Torroella per acollir-hi el tipus de música i de proposta que, com la que presentava el Cor de la Catedral de Berlín, més bé s'adiu en un espai històric, de recolliment i amb una acústica que s'adapta als sons de les obres o al joc harmònic de les veus situades en diferents plans de la nau gòtica. Una trentena de veus masculines, entre homes joves i veus blanques, exposaven al públic de Torroella un espectacle modern sobre la base de la Cantata Gottes Zeit ist die allerbeste Zeit (El temps de Déu és el millor) de Johann Sebastian Bach i tot seguit, sense interrupció, tres peces recollides per Georg Christian Schemelli, contemporani de Johann Sebastian. Sense pausa, amb un silenci litúrgic, tan propi del Festival de Torroella i dels qui en són consumidors, el Cor va actuar i interpretar nou peces de Johann Rosenmüller, de la més genuïna pàtina luterana. Tot el programa, doncs, se centrava i se cenyia al Barroc i a la glòria i en honor de l'alemany més universal i més immortal que ha donat la història de la cultura. Tots, els adults i els nens del Cor, van actuar a les ordres de Christian Filips, com a director d'escena, i de Kai-Uwe Jirka a la direcció musical. Un espectacle, diferent i innovador, ple de suggeriments escènics a través dels quals els membres del Cor actuen i gesticulen, suggeriments que es troben en el missatge del text: la comunicació entre Déu i els homes, el naixement de Crist i la festivitat del Nadal present a la cultura cristiana, la mort i la transcendència. Ha estat necessària -i l'espectador es veu obligat a descobrir-ne les claus- una lectura atenta del sentit teològic de les paraules per fer creïble l'entrada de les veus amb uns mòbils a l'orella, per entendre la pregunta "On estàs?" pronunciada des del cor de l'església, per copsar el sentit del defalliment i la caiguda fulminant dels cossos que vol donar a entendre la fi dels nostres dies i el significat d'una immensa soca d'alzina mentre un noi pica el tronc mentre el Cor diu "Em tens aquí, vora el bressol, oh Jesuset...", o per entendre la cerca de l'hora en un rellotge de pulsera mentre el text clama "Senyor Jesús, on us atardeu tant? Veniu, que aquí a la terra jo hi tinc por". Una traducció de Miquel Desclot que va a l'arrel del sentit i el sentiment. Un concert, doncs, sense interrupció, sense papers ni partitures que haurien fet impossible l'actuació teatral. El Cor és impecable, les veus dels grans, o millor dels joves, i dels petits són solistes en els moments més insospitats. Solistes, però, ho van ser la soprano Nathalie Siebert i el baríton Ludwig Obst. La precisió, la natural disciplina dels germànics s'imposa en una església amb un públic expectant amb les oïdes ben atentes davant d'unes boques ben obertes que comuniquen i atrapen, davant d'una actitud activa i proactiva de tots els components del Cor de la Catedral de Berlín. De la música del segle XVII del programa, el Cor de la Catedral de Berlín va fer un salt en el temps i va situar-se en ple segle XX per recrear una d'aquelles respectuoses i arriscades propostes sobre la música de Johann Sebastian Bach. Del noruec Knut Nystedt, nascut el 1915, van actuar i interpretar Immortal Bach situats en els laterals de l'espaiosa església de Torroella, separats uns metres els uns dels altres, tot de memòria, text i partitura. I, malgrat tanta dificultat, el concert va concloure amb un èxit rotund: domini de la veu pròpia i individual, de l'espai, del conjunt coral, disciplina ben apresada als dictats de les indicacions del director-conductor. I fem-nos ressò de l'interrogant del públic del Festival: enyorarem l'església? Ben cert que no. L'Espai Ter compleix a bastament tot el que es pot demanar a un concert i a un Festival, des d'una millor acústica a una millor comoditat. Però, per segons què i segons com, el gòtic de Sant Genís és un espai escènic i acústic

ben adequat, com ho va ser per veure i sentir el Cor de la Catedral de Berlín.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/estiu/2013/07/28/diferent-innovador/628274.html?utm_source=rss